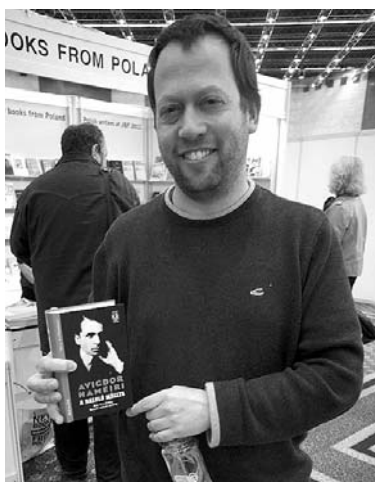

Asher Kravitz

Önnek négy új üzenete érkezett!

Sámson, aki épp ebben a pillanatban lépett be otthona ajtaján, az ablakon keresztül a fakoronákra szegezte tekintetét. A harmadik emeletről nézve egy varjófészekre lehetett rálátni. Tíz hónap telt el azóta, hogy Rúti elhagyta őt, és a gondolat, hogy a Széder-estet hitvese nélkül kell töltenie nagyon elszomorította. Hetek óta azt érezte, hogy feje fölött viharfelhők gyülekeznek. Alkalmanként muszáj volt meginnia egy felest, hogy felviduljon. Annak a ténye, hogy egyetlen lánya is hűvösen kezdett hozzá viszonyulni szintén nem tett jót a hangulatának. Abigél a tizenhetedik születésnapjára sem hívta meg őt közösen ünnepelni, sőt még a görkorcsoyáért sem mondott köszönetet.

Eszébe jutott, amikor még együtt játszottak tíz éves korában. Mintha tegnap lett volna. Úgy kötődött hozzá, mint egy kiskutya. Esti mesét kizárólag tőle volt hajlandó hallgatni, sőt a házifeladathoz is csak az ő segítségét fogadta el.

Ma már anyjához ragaszkodik. Őt nem kedveli. Csakúgy, mint anyja, meg van győződve, hogy Sámson egy ambícióval nem rendelkező bolond, aki teljes magányába fordult.

Sámson felemelte a telefonkagylót. Hátha telefonált, és hagyott egy vicces üzenetet, mint tíz évesen. A kagylót füléhez emelvén szóalombra méltónak érezte magát. Olyannyira vágyott jó hírekre.

Miután benyomta a kettőskeresztet és a titkos kódot négy új üzenetről kapott értesítést, ami megörvendeztette.

„Sámson, mi van veled? – hangzott Cvika a rögzítőről. Húsz éven keresztül együtt voltak tartalékosok. Nem tudta eldönteni, hogy Cvika és felesége azért hívták meg őt Széderre, mert a társaságára vágytak, vagy csupán szóalomból. Először is azért gondoltam rád, mivel Rúti távollétében pont hárman lennének apák és négyen anyák – jegyezte meg Cvika tréfálkozva, az ősapákra utalva. Egyébként pedig hozzá három üveg bort és két doboz szőlőlevet!”

A páratlanságra utaló viccelődést otrombának találta.

Papírt fogott, és lejegyezte:

3 bor. 2 szőlőlé.

A második üzenet Yehudit Rimontól érkezett, aki két emelettel felette lakik. Yehudit egy nappal korábban utazott el Montreálba, hogy családjával széderezzon.

„Sámson, *sáalom*, csak azért hívlak, hogy emlékeztesselek, ne feledkezz meg Dzsindzsiről és a halakról. A kilences lakásban, Mihaelnél hagytam a kulcsokat. Dzsindzsi reggelente a rózsakertben szokott sétálni, és esténként általában a víztárolóhoz viszem. Az étkezőtálja a hűtőszekrény jobb oldalán, míg a vizes tálja a bejáratnál van. Felírtam neked pontosan, hogy mikor, mennyit kell adni neki. Légy szíves hagyjál neki egy kis fényt estére a folyosón, különben ugat, és a közös képviselő néni megőrül. Rendben, még egyszer köszönet mindenért és *bág száméab!*”

Sámson a kezében lévő papírfecniire pillantott és felírta, nehogy elfelejtse: **Mihael, 9-es lakás.**

A harmadik üzenetet a közös képviselő néninek titulált Cipóra Appelboim hagyta. „Sálom – ciritelte Cipóra – ez az üzenet Sámson Meir úrnak szól. Emlékeztetni szeretném Önt, hogy e hónap 28-án lakógyűlést tartunk. Van néhány fontos ügy, amelyről gyorsan döntenünk kell, mint például a lépcsőházi burkolat felújítása, illetve a tetőn található szemét kérdése. Még a szemeteszsákok ügye is napirendre kerül, emiatt jelenlétük nagy jelentőséggel bír.”

Sámson ezt is a papírra vetette: **lakógyűlés, 28, 19:00.**

Az utolsó üzenet Abigéltől jött.

„Szia papa, én vagyok. Először is, köszönöm az ajándékot. Hitted volna? Van egy tizenhét éves lányod! Lefoglaltam az első órát a tanárnál, akit Meital javasolt. Állítólag kitűnő, és nála biztosan átmegyek majd az első teszten. Azt is el akartam neked mondani, hogy ma este szülői értekezlet van, és anyu nem tud elmenni rá a fogorvosi kezelése miatt, mivel ilyenkor utána mindig rosszul érzi magát. A tanár azt mondta, hogy fontos, hogy legalább egy szülő ott legyen, úgyhogy ha ráérsz, a tanárom egész este a titkárság melletti teremben lesz. Nem tudom mikor voltál utoljára az iskolában, de a központi buszpályaudvarról induló tízes buszt törölték és most a tizenhetessel kell utazni a városból.”

A még mindig a kezében lévő papírra kellelenül vetette oda a 17-es számot anélkül, hogy átgondolta volna, hogy lánya éveinek száma miatt, vagy a szülői értekezlethez vezető busz miatt teszi.

Sámson zsebre vágta a cédulát, kézhez vette a pénztárcáját, kabátjának cippzárját összehúzta és elindult. Az épület bejáratánál összefutott Cipóra

Appelboimmal, aki afelől érdeklődött, hogy megkapta-e az üzenetet. Megkapta, válaszolta, sőt még a következő kérdés feltevését is megspórolta számára, kijelentette ugyanis, hogy részt kíván venni a gyűlésen.

Cipóra megkérdezte átjönne-e este segíteni, kiválasztani a burkolatot a katalógusból.

„Sajnos nem tudok – válaszolta Sámson – ma este szülői értekezletre megyek. Erről nem tudok lemondani. Tudja, érettségiző évfolyam, fontos, hogy befejezze az iskolát, ahogy kell.”

„Abigél jövőre már bevonul?” – kérdezte Cipóra.

Sámson beleegyezvén bólintott, mire Cipóra ideoda rázta a fejét, és hozzátette: „Ki gondolta volna?”

Ezzel beszélgetésük véget ért. Sámson az órájára pillantott, és sietve elindult a közértbe.

Hazaérvén, három üveg borral és két doboz szőlőlével felszerelve, megtorpant egy szerencsejáték-bódé előtt.

Rápillantott a kezében lévő fecnire, és kitöltötte a szelvényt: 2, 3, 9, 28, 19, 17.

A fogadóórán a pedagógus aggodalmát fejezte ki Abigél érettségijét illetően: „A feje máshol jár, az órákra az iskolai szabállyal ellentétesen, rongyos farmerben jön és legnagyobb sajnálatomra sokat is hiányzott az utóbbi időben.”

Amikor tisztázni kívánta Abigéllal nemtörődöm hozzáállásának az okát, hűvösen és ellenszegülve azt a választ kapta, hogy ő mindig a tanárok oldalán áll, és különben sem érdekli őt.

Másnap, amikor elhaladt a lottózó mellett, ellenőrizte szelvényét.

A nyerőszámok a következők voltak: 2, 3, 9, 28, 19, 10.

Milyen kár és elszomorító, hogy Abigél már elmult tíz éves.

A számlás rablók

Smarjáhu elégedett volt. Mindazon kiadókra gondolt, amelyek korábban elutasították őt, manapság pedig igencsak mérgelednek. Első öt könyvéből a kiadás fele sem kelt el, jelenleg pedig a hatodik hetet ünnepli a sikerlistán. Ki hitte volna! Azon kevés kritikusok, akik egyáltalán hajlandóak voltak első könyveire reagálni, fukarkodtak a dicsérettel, és gúnyolódtak: sablonokkal teli írás, lényeg nélküli metaforák, képzelethiány, szaggatott cselekmények, giccs. Sőt még olyan is volt, aki megkérdőjelezte a Revivim Kiadó ítéloképességét. Később derült ki számára, hogy e kritikus kéziratát korábban elutasították. Most

büszkén kihúzhatja magát, és végre a kiadója is beláthatja, amihez neki korábban sem fért kétsége: Smarjáhu Bar egy aranytojást tojó tyúk.

Jó kedvében nem kért visszajárót a taxisofőrtől, és egyenesen a Steimatzky könyváruház újonnan nyílt boltjához ment. Egy pillanatra elégedetten megállt a kirakatba állított terjedelmes felirat előtt:

A Steimatzky áruházlánc és a Revivim kiadó örömmel jelentik az olvasóknak, hogy a könyvhét keretein belül, június 4-én a déli órákban Smarjáhu Bar író, *A számlás rablók* című sikerlistás könyv szerzője tart dedikálást.

Az eladónőn kívül ekkor két olvasó tartózkodott a boltban: egy többhónapos terhes asszony és egy fiatal férfi. A középben lévő könyvkupacot böngészgették. Smarjáhu végigpásztázta az üzletet, hogy meggyőződhessen róla, legújabb műve is megfelelően van elhelyezve.

Az eladónőhöz lépett, és kezét nyújtott:

– Engedje meg, hogy bemutatkozzam, Smarjáhu Bar vagyok.

Semmiféle szimpátiát nem érzett a könyvesbolti eladók iránt. Nevét nem ismerték, és mindig szájalommal és visszatetszve mustrálták őt. Úgy néztek rá, mint egy bajkeverőre.

Ezúttal azonban az eladónő szemében csipetnyi csodálatot vélt felfedezni.

– Felismertem az újságban megjelent fénykép alapján – mondta. – Múlt héten fejeztem be *Aszám-lás rablókat*, sőt még a *Föld és víz* című korábbi könyvét is olvastam.

Ennél kellemesebb kezdést nem is kívánhatott volna. Ez az eladó nem olyan buta, mint az összes többi, morfondírozott.

– Köszönöm, hogy időt szakított könyveim elolvasására – mondta némi álszerénységgel.

– Én tartozom köszönettel! – tiltakozott reményeinek megfelelően az eladónő. – Nagyon jól szórakoztam, sőt még nővéremnek is kölcsönadtam. Még a hétvégi Hárecben megjelent interjút is olvastam. Nagyon érdekes írás volt, nem is gondoltam volna, hogy a könyv egy igaz történeten alapszik.

Ekkor már a lelkesedést túlzónak érezte. Inkább csak árulná a könyveit, és fejezné be a sok badarságot. Az említett interjú egyáltalán nem felelt meg az ízlésének. A beszélgetés során természetesen az újságíró bókolt neki, és hízelgően viselkedett, viszont amikor lejegyezte a dolgokat, megmutatta valódi énjét. Egyáltalán nem elismerően mutatta be, és azt is igyekezett világossá tenni az olvasók előtt, hogy nem sikerült levenni őt a lábáról. Azt is állandóan be akarta ismertetni vele az olvasók előtt, hogy a történet nem ragyogó képzeletének szüleménye, hanem egy nemrég lezajlott esemény feldolgozása. A raanana-i Hádász Attiász és Menase Heres sikertelen rablására próbált utalni, akik a Brinks pénzügyi biztonsági szolgálat egyenruhájába öltöztek, és a bankmenedzser asztalán egy számlát hagytak az általuk átvett összegről. Menekülési eszközként egy szalagokkal és lufikkal feldíszített járművet használtak. Előző este ez a kocsi vitte őket a hűpéhez.

– Nem tetszett a cikk – mondta Smarjáhu –, és kétlem, hogy az interjúvoló... hogy is hívják?

– Inbál Szade.

Bólintott, és azt gondolta, hogy az eladó tájékozottabb a kelletnél.

– Nem hiszem, hogy ez az Inbál több mint öt

oldalt elolvasott volna. Ezeknek az újságíróknak csupán egy kis sárdobálásra van szükségük, és már mennek is tovább a következő cikkhez.

– De az igaz, hogy a cselekmény valóban egy már megtörtént eseményre épül?

– Hadd magyarázzam el. A valóság olyan, mint egy gyufa, de a gyújtóanyag, amely által meggyullad az irodalom lángja, az író képzelete. Ami a kérdését illeti, szemtanúja voltam... már nem tudom pontos hány évvel ezelőtt... nem is tudnám hogyan nevezni, rablásnak vagy lopásnak. Két csavargó, egy fiú és egy lány bement a Hapoalim bank egyik fiókjába a Brinks cég egyenruhájában, és a páncélszekrény felügyelőjétől négy bankókkal teli táskát kaptak.

– Pont, mint a könyvében.

– Igen, de a valóságban ez a két balfék még két utcányira sem tudott eljutni, mire a rendőrség elfogta őket. Egy sékelt sem költhettek el, és máris öt évre a rács mögött találták magukat. A könyvben ezzel szemben... Rendben, nem kell elmesélnem... Mint ahogy olvashatta, a történet teljesen más irányban fejlődik tovább. A történet lényege a karakterek jellemzésében és konfliktusaikban rejlik, és nem abban, hogy egyik nap úgy döntöttek, bankot rabolnak. Érti, mit mondom?

– Tulajdonképpen azt állítja, hogy a könyv nem pusztán egy krimi.

– Pontosan. Nagyon örülök, hogy sikerült megértenie, amit az interjúkészítőnek nem. Újból és újból azt kérdezte, hogy miért döntöttem hirtelen egy krimi megírása mellett. Kriminek nevezni ezt a könyvet pusztán azért, mert a történet egy rablással kezdődik olyan nevetséges, mint a *Hamletet* kriminek minősíteni amiatt, hogy egy gyilkossággal indul a cselekménysor.

– Azt állítja tehát, hogy a rablás csupán az inspirációt jelenti?

– Nagyon helyesen mondja, és hadd tegyek hozzá még valamit. Egy pillanatra vonatkoztassunk el minden olyan bombasztikus szuperlatívusztól, mint inspiráció – az írás egy sokkal kevésbé bonyolult folyamat, mint, ahogy azt a legtöbben hajlamosak gondolni. Kérem, Ön kipróbálta már valaha írástehetségét?

Az eladó, kitűzője tanúsága szerint Nili, kissé szégyenlősen helyeselt.

– Remek. Nagyon hasznos, hogy a múltban már gyakorolta a kreatív gondolkodást. Fogadja meg egy veterán író tanácsát: Vegye az Önnek leginkább ismerős környezetet, például ezt a boltot, és használja ugródeszkának a képzelet világa felé. Íme – hajolt előre az eladónő felé az író, mintha egy titkot osztana meg, és biccentett –, mit mondana kettejükről?

Az eladónő a vásárlókra pillantott, akik időköz-

ben beszélgetésbe elegyedtek, és készségesen együttműködött:

– A fiatalember biztos azt kérdezi, hogy melyik könyv tetszene édesanyjának. Habozik, mit válasszon születésnapjára.

– Kiváló! – dicsérte meg Smarjáhu meglepődve, hogy egyből belement a játékba – Most próbáljon meg válaszolni erre a kérdésre: Miért akar beszélgetésbe elegyedni velem?

– Mert tetszik neki, és egy odaadó fiú benyomását kívánja kelteni. Úgy véli, hogy hízelgő, ha kikéri véleményét.

Smarjáhu ezzel nem értett egyet:

– Általában nem szoktak a férfiak többhónapos terhes nőkkel flörtölni. Találjunk ki valami mást.

– Talán azért próbál vele összebarátkozni, mert fotósként szívesen vállalná a brisz megörökítését.

– Kedves ötlet – billentette jobbra-balra a fejét Smarjáhu –, a baj mindössze az, hogy ugyanannyi az esélye annak, hogy lány szülessen, valamint, nem bántásként, de az ötlet egy kicsit túl banális. Hol van a dráma, kérdezhetnénk. Érti, mit mondok?

– Talán egy Sabak újonc... nem, Moszados. Igen, ez az. Uria Mayersonnak hívják, és a Moszad kémképző tanfolyamát végzi. A kiképzőtiszt egy fekete Citroenben vár rá a szemközti parkolóban. Az a feladata, hogy információkat tudjon meg valakiről.

– Kiváló! – lelkesedett Smarjáhu.

– A tiszt egy kopaszodó, magas, éles arcvonású, öntelt ember, akit Gideonnak hívnak, ami természetesen az álneve. Teljesen el van szállva magától, és nagyon élvezi a titokzatosságot. Leginkább az tölti el örömmel, hogy a tanítványai nagy bölcsnek tartják.

Smarjáhu, akit lenyűgözött az eladó gördülékeny stílusa, megerősítést kért:

– Tehát ő bízta meg Uriát a feladattal?

– Így van. „Kereken huszonöt perced van arra, hogy megszerezd a nevét, címét, telefon-, és bankkártyaszámát, világos?” – adta ki az utasítást a legénynek. Uria bólintott, mire az oktató elindította a stopperóráját és azt mondta „rajta!”

– Vigyázzon, nehogy túlterhelje magát! – igazította útba Smarjáhu. Név és telefonszám még hagyján, de megszerezni valakitől a bankkártyaszámát... és még annál is többet, csupán huszonöt perc alatt?!

Nili nem kívánta, sem magát, sem pedig a kémtanoncot tehermentesíteni. A két bizonytalan vásárló felé fordult, mintha ihletet kívánna meríteni, és folytatta:

– A terhes nő a *Körök és szélek* című könyvet ajánlja Raúl Armando Escuchantól, amit az ifjú, vagyis Uria magához vesz, és hozzáteszi: „Most az unokahúgomnak is kell választanom valamit.”

Erre a kirakat irányába vet egy gyors pillantást, és megrökönyödik. Villámgyorsan kirohan az üzletből, balra, majd jobbra tekint. „Avitál! Avitál!” – kiabál. A terhes asszony érdeklődve a bejárat-hoz megy, hogy megkérdezze mi történt: „A húgom meg fog ölni. Nem hiszem el. Két percre hagytam itt csupán az unokahúgomat, amíg befejezi a fagyaltját. Hova tűnhetett, a fene egye meg! Pillanat... meg van; nála van a mobiltelefonom, mivel szereti a zenéimet. Elnézést, megmondaná, hogy hívják?” „Eszter vagyok.” „Eszter, használhatom egy rövid beszélgetés erejéig a telefonját? Remélem, válaszol.” Eszter odaadja neki a telefonját, és ő tárcsáz. Mivel még időben lehalkította saját készülékét nem hallani a leleplező csendet nadrágja zsebéből.

– Szép és eredeti – hagyta jóvá Smarjáhu Bar pártfogói mosollyal –, de szüksége van a címére és a bankkártyaszámra is.

Az eladó magabiztos tekintete arról tanúskodik, hogy nem feledkezett meg erről:

– Uria valami olyasmit mormog, hogy azt hiszi, tudja, hol lehet; visszaadja Eszternek a mobiltelefonját, és kirohan az üzletből. Talál egy csendes sarkot egy közeli épület lépcsőházában, és az órájára pillant. Hat perce maradt arra, hogy teljesítse a küldetését. Hívószáma kijelzését blokkolja, és Esztert hívja: „Sálom, Avichai beszél az Ölelések alapítványtól. A bezárással fenyegetett neszcionai árvaház számára rendezünk rendkívüli gyűjtést. Minden hozzájárulást örömmel fogadunk. Negyvennégy olyan gyermekért harcolunk, akik közül sokan nem is ismerték szüleiket. A gyermekek, isten őrizz, elveszíthetik a tetőt a fejük fölül, a meleg ágyukat, és senki nem lesz, aki megölelje őket.” Eszter, aki mindig is nagyon szívén viselte a gyermekek sorsát, azonnal közli, hogy öt sékelt kíván adományozni. „Mi a bankkártyaszáma?” – kérdezi Uria. Miután megkapta a számot, megkérdezi, hogy milyen címre küldheti a számlát, és ezáltal teljesíti a feladatát. Negyvenöt másodperccel a határidő lejárta előtt ér vissza az oktatója autójához, hogy bemutassa a megszerzett információt.

– Nagyon kedves történet – mond ítéletet az író, aki nem hitte volna, hogy az eladónő egy ilyen hihető cselekményt tud kigondolni –, de valami hiányzik.

Nili kérdően nézett rá, Smarjáhu kifejtette:

– Az Ön története egy klasszikus problémamegoldó felépítés. Nekem hiányzik egyfajta fordulat a történetben, amit angolul twistnek mondanánk. Érti, mire gondolok? Egy olyan csavart keresek az eseménysorban, amely az olvasó számára a szereplőket egy új szögből mutatja be. Amikor a személyiségeket hirtelen teljesen más fény-

ben világítjuk meg, mély emóciókat váltunk ki.

– Olyasmire gondol például, hogy váratlanul kiderül, hogy Eszter egyáltalán nem olyan ártatlan, mint amilyennek gondoltuk, és manipulálva adta át az információt?

– Ez valóban egy érdekes twist lehet.

Nili bólogatott, és folytatta:

– Habár Uria biztos volt benne, hogy sikerrel járt el abban, amiben eddig előtte majdnem mindenki kudarcot vallott, Gideon arckifejezése azt mutatta, hogy nem volt elragadtatva. „Jól van – mondta lakonikusan –, a feladat első részét megoldottad, most pedig találd meg ismét Esztert, és kaparintsd meg az email címét, valamint szerezz tőle öt sékelt.” Uria meghökkenve néz a kiképzőtisztre, de nem gondolja, hogy többről lenne szó, mint egyszerű véletlenről. „Minden rendben?” – kérdezte Gideon. „Igen, igen... persze.” „Huszonöt perced van. Rajta!” Uria gyors léptekkel visszatér a könyvesboltba, és Esztert ott találván megkönnyebbül. Hozzálép, éppen amikor fizetni készül az eladónak, és beszámol róla, hogy megtalálta az unokahúgát, sőt már vissza is adta őt édesanyjának. Hálája jeléül felajánlja, hogy kifizeti a nő három könyvét, illetve megveszi az általa ajánlott *Körök és széleket* is. A boltból kilépvén kezét nyújt, és bemutatkozik: „Noam vagyok, a Vices pelenkák nevű cég igazgatóhelyettese. Szeretném viszonzni segítségét. Ha volna szíves felírni a címét, küldenék egy pelenkákra és hollandiai különleges csecsemőolajra szóló vásárlási utalványt.” „Itt a névjegykártyám – mondja Eszter. A Mále Hahamisa kibucban lévő kertészetben dolgozom, és ez a kertészet névjegye...” A táskájában kutakodik, a pénztárcáját keresi a névjegyekkel, de hiába. „Nem értem hova tűnhetett a pénztárcám? Egy pillanattal ezelőtt...” Mondandóját a boltból dühödten kiszáguldó eladó szakította félbe: „Te szemét! – ordít Uria felé – Add vissza a könyvet! Nem szégyelled magad?” Hangos kiabálása riaszt egy arra haladó rendőrt, aki arra kéri Uriát, hogy nyissa ki a kezében lévő zacskót, amelyből előkerül a gyanú szerint ellopott könyv és Eszter elveszettnek hitt pénztárcája. Eszter pofon vágja Uriát, és ráüvölt: „Gyalázatos vagy, te szemétláda! Eljátszod az úriembert, és utána pedig leállsz lopni, mégpedig egy terhes asszonytól!” A rendőr felszólítja, hogy nyugodjon meg, és lejegyzí a feljelentést. Uria szégyenkezve áll anélkül, hogy értené, mi történt. A járőr bejelenti, hogy kihallgatásra viszi, és beülteti a rendőrautóba.

– Egy pillanat – veti közbe Smarjáhu –, nem értem. Hogy került Eszter pénztárcája az ő táskájába?

Nili elégedetten válaszolt:

– Eszter saját maga csúsztatta be, hogy bűnbe

sodorja őt. Egyébként nem is Eszternek hívják, hanem Bellának.

– Bella?

– Igen, Bella. Két órával később Gideon kiképzőtiszt és Bella közösen töltik ki az újonc teljesítményéről szóló jelentést. Gideon szerint az eredmény nem kielégítő. Kevesebb, mint egy óra alatt felfedte valódi azonosságát kihallgatói előtt. „Milesz, ha Rijádban vagy Isztambulban hallgatják ki?” – kérdezte Gideon Bellától. Bella egyetértően bólintott, hogy a színlelt azonosság valóban nem az erős oldala, és sajnálatát fejezte ki, mivel Uriát egyébként rokonszenvesnek találta.

Smarjáhu Bar megtapsolta.

– Hallgasson ide – mondta –, nagyon lenyűgözött. Íme, a névjegykártyám, láthatja, itt a címem. Ha egyszer majd ír egy rövid történetet, elküldheti nekem. Megígérem, hogy el fogom olvasni, és kommentálok.

Nili megköszönte, majd megkérte, hogy dedikálja a kötetét. Két könyvet is ajánlott neki, amelyek éppen akciósak voltak, és hozzátette, hogy ha majd egyszer megint erre jár, szívesen megtudná, hogy ő is lelkesedett-e irántuk.

Smarjáhu Bar nem igazán akarta megvenni a könyveket, de mivel fejleszteni kívánta a kapcsolatot az eladónővel átadta a bankkártyáját.

Azzal a kellemes érzéssel lépett ki az utcára, hogy egy újabb könyvesboltban sikerült bázist építenie. A készséges Nili ajánlásával csupán ebben a fiókban legalább húsz példányt fognak eladni a héten.

Mihelyt látta taxiba szállni, Nili levette azonosítóját, és a pultra helyezte. Nem volt többé szüksége rá, mivel valójában Hádásznak hívják. Fején lévő parókáját a szemetesbe hajította, magához vett három példányt *A számlás rablók*ból, és magára hagyta a boltot. A sarkon rá váró Fiat előregurult, és felvette őt.

– Nu, sikerült? – kérdezte Menase.

– A szegény eladólány még mindig a raktárban van összekötözve, de negyed óra múlva érkezik a váltása. És íme – mutatta Hádász a zsákmányát –, a számla a bankkártyaszámával. Azt mondtam ennek a bolondnak, hogy a számítógép nem működik, és megengedte, hogy helyette rávasaljam az adatait a nyomtatványra.

– Az aláírás nehezen olvasható – reagált Menase.

– Ezért hoztam magammal a könyveket. Mind egyiküket dedikálta.

Menase megcsókolta Hádászt, majd a laptopja segítségével belépett Smarjáhu és Cipóra Bar bankszámlájára, és elégedetten mormolta:

– Itt az ideje, hogy a jogdíjakat átutaljuk a jogos tulajdonosoknak. Lásd csak mire képes két balfék...

FORDÍTOTTA: BERZI TAMÁS